

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2018 r. sygn. akt: SDI 123/17

Teza: Sąd dyscyplinarny powinien w uzasadnieniu odwoływać się ustaleń dokonanych przez Sąd karny, przeprowadzić dowody, dokonać samodzielnej analizy i oceny oraz na ich podstawie ustalić stan faktyczny

[...] Z treści odwołania wniesionego przez Z. K. wynika, iż kwestionuje on dokonane przez Sąd Dyscyplinarny I instancji ustalenia w zakresie jego winy, a przede wszystkim świadomości faktu prowadzenia samochodu w stanie nietrzeźwości, wskazując równocześnie na, jego zdaniem, zaburzony proces eliminacji alkoholu z organizmu. Odnosząc się do stosunkowo rozbudowanej argumentacji dotyczącej tego zarzutu zawartej w uzasadnieniu odwołania, Odwoławczy Sąd Dyscyplinarny wskazał jedynie, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Dyscyplinarny I instancji był związany ustaleniami Sądu Rejonowego w S., a obwiniony nie może w toku postępowania dyscyplinarnego kwestionować popełnienia przestępstwa. Tego rodzaju stwierdzenia pomijają jednak podkreślaną wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego samodzielność jurysdykcyjną sądów dyscyplinarnych i sądów powszechnych oraz ich autonomiczny charakter (por.: uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 28 września 2006 r., I KZP 8/06, OSNKW 2006, z. 10, poz. 87; wyrok SN z dnia 23 listopada 2017 r., SNO 48/17, LEX nr 2434714). W sprawie tej ma to ogromne znaczenie nie tylko z uwagi na to, że w chwili orzekania przez Sądy Dyscyplinarne wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt II K (...) uległ zatarciu, ale przede wszystkim z uwagi na to, że jak wynika z uzasadnienia orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego I instancji z dnia 6 lutego 2017 r. **Sąd ten dokonując ustaleń faktycznych nie odwoływał się do ustaleń dokonanych przez sąd karny, a po przeprowadzeniu szeregu dowodów, dokonał samodzielnie ich analizy i oceny oraz na ich podstawie ustalił stan faktyczny. Z uzasadnienia tego nie wynika nawet, aby Sąd I instancji dokonywał jakichkolwiek ustaleń faktycznych oraz ocen co do tożsamości czynu przypisanego jako przewinienie dyscyplinarne z przestępstwem, za które obwiniony został skazany, a które uległo zatarciu. W takiej sytuacji zaszła konieczność uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Dyscyplinarnemu przy Prokuratorze Generalnym do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.** Sąd ten ponownie ustosunkuje się do zarzutów podniesionych w odwołaniu obwinionego, mając na uwadze rozważania Sądu Najwyższego dotyczące przyczyn uznania kasacji za zasadną. [...]